

Estiu grec

Sempre passa. Quan el desànim està a punt d'engolir-te, un llibre surt al pas i et rescata. Aquest cop ha estat *Estiu grec* (Destino, 1985), de **Josep Piera**. Quan més fastiguejat estava de sentir els tramposos de sempre enumerant la llista de desgràcies que caurien sobre els inventors de la paraula i el concepte 'democràcia' si no votaven el que havien de votar, se'm va aparèixer aquesta portada preciosa, amb el nom de l'autor i el títol sustentades en una columna dòrica sobre un cel de blau hel·lènic.

Piera hi explica el seu viatge estiuenc pel Dodecanès, un grapat d'illes on s'han amuntegat civilitzacions al llarg de segles. Descriu els colors del mar, del cel, de les cases, de la gent; i com en tot bon llibre de viatges, es parla sobretot de l'interior del viatjant, que en aquest cas és un nen fantasiós crescut a Beniopa. Els noms d'arbres i plantes, i les correspondències que **Piera** assenyala entre els paisatges d'un extrem del Mediterrani, la seva Safor, i de l'altre, les illes gregues, són del més interessant del llibre.

Josep Piera ha estat també qui, traduïnt al català els versos d'àrab clàssic dels remots poetes andalusins, ha guiat el cantant **Carles Dénia** per aixecar el seu paradís de les paraules. Potser si els pòtols que ens governen donessin més importància a les paraules, com feien els antics grecs, començaríem a remuntar.